

Cuprins

Capitolul I. Școala de Invenții și Meserii.....	5
Capitolul II. Peștera Scarabelor	17
Capitolul III. Magicul León	21
Capitolul IV. Cornelia, femeia de gheață.....	34
Capitolul V. Nuno, băiatul zburător	45
Capitolul VI. „Agata, fugi!”	54
Capitolul VII. Wendy, Regina Albinoasă	61
Capitolul VIII. O lacrimă pentru León	70
Capitolul IX. Unicornul înaripat	79
Capitolul X. Un zâmbet plin de amărăciune	89
Capitolul XI. Trei pene negre	98
Capitolul XII. Dilema Spintecătorului	105
Capitolul XIII. Orașul Căinilor	110
Capitolul XIV. Regele Dogo	118
Capitolul XV. A doua despărțire	136
Capitolul XVI. Corbul	143

Capitolul XVII. Țara Uriașului.....	156
Capitolul XVIII. O apariție neașteptată	176
Capitolul XIX. Pene în zori	186
Capitolul XX. Pene și unicorni	194
Epilog.....	207

LEDICIA COSTAS

BALADA
UNICORNILOR

Traducere din limba spaniolă
de Oana-Dana Balaș

POLIROM
2019

Capitolul XI

Trei pene negre

De îndată ce Máximo și cei doi soldați care îl însoțeau pășiră în incinta Școlii de Invenții și Meserii, păianjeni mecanici începură să răsară până și de sub pietre. Masa aceea neagră invadă scara centrală, acoperind în întregime pavajul din granit albastru. Poarta principală se deschise brusc și un stol de corbi o străbătu cu ferocitate, stârnind un curent de aer.

Începură să dea roată oamenilor lui Wendy, bătând din aripi cu o forță elastică. Era un contrast ciudat. Cei trei bărbați purtau culorile Casei Albinoase: pantaloni și redingotă de culoare crem și cămașă lila. La gât aveau o eșarfă de mătase cu imprimeuri reprezentând unicorni. Păreau o insulă de lumină supraviețuind în inima unui ocean tenebros care îi împresura fără scăpare. Acea punere în scenă era intimidantă, dar cea de care trebuiau să se teamă cu adevărat era Cornelia, care se ivi cu forța unei creaturi puternice și întunecate.

Traversă poarta școlii și se apropie cu eleganța ei atât de aproape. Silueta-i neagră își croi drum printre păianjeni, care se dădeau în lături, formând un culoar pe măsură ce ea înainta. Coborî scara monumentală cu un calm exasperant. La fiecare pas, prezența îi sporea în putere. Purta părul strâns într-un coc perfect, care, brusc, începu să se miște îngrijorător. Un corb ieși dinăuntru și își luă zborul, alăturându-se stolului care le dădea roată lui Max și oamenilor săi. „Ea plăsmuiește corbii“, se gândi căpitanul gărzilor regale.

Oamenii lui Máximo înghițiră în sec. Nu era păcat să te temi, nu se rușinau din pricina asta. Știa să-și stăpânească frica. Dar femeia aceea deștepta în ei senzații greu de descris. Nu era o ființă de pe lumea asta.

— Ce vânt te-aduce în școala mea, soldat al lui Wendy? i se adresă Cornelia lui Máximo.

Vorbea cu aer de superioritate. Îl considera pe acel om atât de neînsemnat, încât nici nu-i rosti numele, deși erau cunoștințe vechi.

— Ți-am adus o scrisoare din partea reginei, răspunse el, tutuind-o dinadins, așa cum tocmai făcuse și ea.

Vârî mâna în buzunarul interior al redingotei. Gestul acela stârni corbii, care începură să zboare foarte aproape de capul lui, gata de atac dacă era necesar.

— N-o să scot nici o armă, preciză Máximo, văzând apropierea supărătoare a păsărilor.

— Ai face bine să nu. Nu uita că te afli pe teritoriul meu, îl preveni ea.

Femeia pocni din degete, iar corbii se îndepărtară câțiva centimetri de Máximo. El scoase scrisoarea din buzunar și i-o întinse Corneliei.

— Greșit, răspunse el, nefiind dispus să se lase călcat în picioare. Mă aflu în ținuturile stăpânite de Wendy, regina acestui imperiu. Au trecut prea mulți ani de când te simți liberă să faci ce vrei în școala asta și ai cam început să încurci lucrurile. Nimic nu-ți aparține. Nici măcar această instituție.

— Singurul încurcat ești tu, care vii să-mi ții lecții în propria casă! Cum îndrăznești? Ești un simplu om!

— Iar tu ești o simplă vrăjitoare neagră, care mânjește totul cu otravă.

— Încă o jignire ca asta și nu mai pleci viu de aici, decretă ea.

În continuare, deschise gura pentru a-i dovedi că vorbește serios, dar și fiindcă nu se mai putea abține. Din interior răsări capul unui corb. Croncâni amenințător, după care se retrase. Un fior îl scutură pe Máximo.

Imaginea era înfricoșătoare. Nu mai putea întinde coarda. Oamenii lui stăteau alături de el, cu lăncile în poziție de atac, gata de orice pentru a-l apăra.

— Soldați, spre palat! le porunci cu voce fermă și se îndreptă spre poartă. Ne-am făcut treaba aici. Pe curând, Cornelia. Wendy așteaptă răspunsul tău.

Ea îi aruncă o privire victorioasă și disprețuitoare deopotrivă.

— Lacheu nemernic, șuieră printre dinți, urmărindu-l în timp ce se îndepărta. Ar trebui să mă arunc asupra ta și să-ți ciugulesc trupul până nu mai rămâne din tine nici fărâmbă de carne.

În clipa aceea, o muzică veselă începu să răsună în toată grădina. Două fete testau o invenție în curtea exterioară a școlii. Purtau rochițe în carouri roșii și negre și jobene asortate. Mergeau călare pe un gramofon transformat într-un vehicul cu patru roți acționat prin tracțiune fizică. Una dintre fete, cea mai mare, pedala pentru a genera energie, iar cealaltă se ocupa de discul de vinil care se rotește pe platan. Păreau fericite și mulțumite de invenția lor. Cea mică ridică mâna pentru a o saluta pe directoare. Ar fi vrut ca ea să le acorde atenție și să se simtă mândră. Venise la școală abia de câteva săptămâni. Cornelia nu mai putu să îndure. O deranja muzica, o deranja invenția. Dar, mai ales, o deranja veselia molipsitoare a fetițelor. Își îndreptă privirea spre pâlnia gramofonului și se concentra până îl făcu să scuipe corbi, unul după altul. Discul începu să se rotească foarte repede. În cele din urmă, se

desprinse de platan, luându-și zborul, iar muzica încetă. Cornelia răsufală ușurată.

— Fetițe amputate, ce căutați aici afară? le întrebă cu dispreț. Treceți înăuntru, imediat! Și să nu mai văd aparatul ăsta, adăugă, fără să le dea răgaz să răspundă.

Fetițele plecară capul și dispărură de îndată. Corbii se întoarseră la mama lor. Unii se strecurară în păr, alții, în mânecile bluzei, iar ceilalți i se așezară pe umeri. Cornelia aruncă o privire în jur pentru a se încredința că este singură și că nimeni n-o s-o deranjeze, după care scoase scrisoarea din plic și începu s-o citească.

Stimată Cornelia,

Mă văd silită să-ți scriu după această îndelungată perioadă de pace. Cunosc conținutul ultimelor tale experimente. Nu am intervenit mai devreme fiindcă am vrut să-ți dau ocazia să îndrepți lucrurile. Am crezut întotdeauna că, în cele din urmă, vei înțelege de una singură că pactul se află mai presus de puterea de putere, dar constat că lăcomia ta nu are limite. În clipa aceasta, o confruntare fâșișă ar avea consecințe ireparabile. Pentru binele clanurilor noastre, te rog să mai cugești. Ordonă-i Spintecătorului să se predea poliției. Trebuie să plătească pentru aberantele lui crime.

Cel mai mult regret că nu pot face nimic pentru femeile ucise. Sunt sigură că viitorul vă va sili să plătiți scump. Între timp, aștept răspunsul tău, dorind spre binele tuturor să ajungem la un compromis.

Viață lungă Clanului Albinoaselor!

REGINA WENDY

Cornelia mototoli hârtia cu furie.

— Ce silă îmi trezești, Wendy, zise cu dispreț.

Întinse mâna dreaptă și un corb cu ciocul rupt înaintă de-a lungul brațului pentru a i se opri în palmă. Cornelia îl privi în ochi cu o neobișnuită tandrețe:

— Fiule, trebuie să-l găsești pe Spintecător și să-i spui că m-am răzgândit. Vreau să mi-o aducă pe Agata în viață. Eu însămi îi voi scoate măruntaiele. Îi voi anula voința, cum am făcut cu femeia din Whitechapel. O s-o las fără de inteligența ei. Asta mi se pare o excelentă răzbunare.

Corbul croncâni, dându-i de înțeles mamei sale că pricepuse mesajul, apoi își luă zborul, gata să ducă însărcinarea la bun sfârșit. Cornelia răsufală cu oarecare ușurare. Decizia pe care tocmai o luase o făcea să se simtă puțin mai aproape de eliberare. Trecuse prea mult timp de când se prefăcea a fi altcineva decât era. O membră a Clanului Corvidelor nu putea trăi